

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/104/2017
Identifikačné číslo spisu:	8314201269
Dátum vydania rozhodnutia:	20.12.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8314201269.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Obec Stakčínka Roztoka, so sídlom Stakčínka Roztoka č. 23, 2/ Obec Kalná Roztoka, so sídlom Kalná Roztoka č. 199, 3/ Obec Klenová, so sídlom Klenová č. 126, 4/ Obec Ubl'a, so sídlom Ubl'a č. 368, 5/ Obec Hrabová Roztoka, so sídlom Hrabová Roztoka č. 29, 6/ Obec Ulič, so sídlom Ulič č. 89, všetci zastúpení JUDr. Jánom Holotom, advokátom, so sídlom v Snine, Komenského č. 2791, proti žalovanému Bondy a partneri, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Ružová č. 50, zastúpenému Advokátskou kanceláriou RELEVANS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie č. 8/A, o vylúčenie veci z exekúcie, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 12 C 18/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. januára 2016 sp. zn. 21 Co 8/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
Žalobcovia majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. októbra 2014 č. k. 12 C 18/2014-77 rozhodol tak, že zamietol žalobu, ktorej predmetom bolo vylúčenie veci z exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. Petrom Molnárom so sídlom Exekútorského úradu v Košiciach, vedenej pod sp. zn. Ex 992/2012. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo k hnutelným veciam, ktoré boli predmetom tohto súdneho konania v rámci uvedeného exekučného konania sp. zn. Ex 992/2012. Išlo o originárne nadobudnutie vlastníckeho práva, pri ktorom je vlastnícke právo právneho predchodcu nerozhodné. Konštatoval, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo k týmto veciam v súlade s § 126 ods. 3 Exekučného poriadku. Sud prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poukázal na ustanovenie § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 55 ods. 1, § 61, § 126 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „EP“). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej aj „O.s.p.“. Žalovaný, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepožadoval, preto mu ich súd prvej inštancie nepriznal.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov rozsudkom z 26. januára 2016 č. k. 21 Co 8/2015-188 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle

ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd poukázal na to, že ak sa žalobcovia cítia byť skutočnými vlastníkami exekvovaných vecí, nemôžu sa už po nadobudnutí vecí oprávneným (žalovaným) domáčať svojho vlastníckeho práva k nim vzhľadom na ustanovenia § 61 EP. Ak žalobcovia tvrdia, že exekúcia nemala postihnúť veci nadobudnuté z verejných zdrojov, že súdny exekútor nerešpektoval zákonné pravidlá pri vykonávaní exekúcie, že došlo k nezákonnému postupu a jeho dôsledkom, tak sa môžu domáhať pri splnení zákonných podmienok voči nemu náhrady škody v zmysle § 33 EP. Odvolací súd ďalej vyjadril svoj súhlas s názorom žalovaného a to, že umiestnenie technologického zariadenia do nehnuteľnosti iného vlastníka nezanemena, že sa tak technologické zariadenie stáva súčasťou nehnuteľnosti a vlastník nehnuteľnosti sa stáva súčasne aj vlastníkom týchto zariadení aj v prípade, ak vlastnícke právo k nim svedčí inej osobe. Z obsahu spisu podľa odvolacieho súdu nevyplývalo, že by žalobcovia na preukázanie svojho ďalšieho tvrdenia o tom, že technologické zariadenia tvoria súčasť hlavnej veci predložili relevantné dôkazy. O povinnosti označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení boli žalobcovia poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (č. l. 25, 40 súdneho spisu). Odvolací súd následne poznamenal, že prejav vôle, ktorým žalovaný prebral sporné veci je dostatočný, zrozumiteľný a akceptovateľný v súlade s požiadavkou vyplývajúcou z ustanovenia § 126 ods. 3 Exekučného poriadku. Navyše súdny exekútor takéto nadobudnutie vlastníckeho práva dňa 13. januára 2014 potvrdil. Odvolací súd zároveň v druhom výroku rozsudku nepriznal účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolaním 5. mája 2016, a to v časti týkajúcej sa výroku o trovách konania. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. z dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. Mal za to, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v tejto časti neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie odvolacieho súdu o náhrade trov odvolacieho konania, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania a aby v tejto časti vrátil vec na ďalšie konanie odvolaciemu súdu. Zároveň navrhol, aby dovolací súd uložil žalobcom povinnosť nahradiť žalovanému spoločne a nerozdielne trovy dovolacieho konania.

4. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného iba stručne uviedli, že sa s predmetným výrokom odvolacieho súdu rozhodujúcim o trovách konania stotožňujú, z čoho je zrejmé, že nesúhlasia s podaným dovolaním žalovaného.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (5. mája 2016), t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O.s.p.

8. Dovolaním žalovaného je napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, ktorý napriek tomu, že je súčasťou výrokovej časti rozsudku - má povahu uznesenia (viď § 223 O.s.p.). Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Žalovaný na základe uvedeného dovolaním napadol uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania, proti ktorému podanie dovolania výslovne vylučovalo ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p.

9. Predmetné dovolanie by bolo teda prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Dovolateľ mal za to, že v konaní mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné.

10. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. sa rozumel nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod). Najvyšší súd v minulosti často zdôrazňoval, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (a teda aj vady uvedenej v písmene f/ tohto ustanovenia) nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim bolo výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016). V prejednávanej veci z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanému bolo niektoré z týchto práv odňaté, resp. aby boli splnené podmienky zakladajúce uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

11. V zmysle námietky žalovaného spočívajúcej v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na rokovanie občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, kde bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje riadne vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Vo väzbe na uvedené najvyšší súd uvádza, že odvolací súd dovolateľovi neodňal zákonnú možnosť konať pred súdom a jeho rozhodnutie nevykazuje známky zmatečnosti. Námietka existencie vady konania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. preto neobstoí.

12. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a to napríklad, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

13. Podľa názoru dovolacieho súdu uvedené odôvodnenie odvolacieho súdu v časti nepriznania trov odvolacieho konania možno považovať za preskúmateľné. Skutočnosť, že žalovaný má odlišný názor, bez ďalšieho nezakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Rozhodnutie odvolacieho súdu umožňuje preskúmať ako, na základe čoho a z akých dôvodov súd rozhodol. Dovolací súd považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za dostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na spravodlivý proces (bližšie pozri sp. zn. 6 Cdo 145/2011, sp. zn. II. ÚS 78/05).

14. Ostatné námietky dovolateľa, ktorými spochybňoval závery odvolacieho súdu z hľadiska obsahového spadajú pod činnosť spočívajúcu v právnom posudzovaní veci súdom, pri ktorej súd zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy. Touto činnosťou súdu ale nedochádza k odňatiu možnosti strane sporu pred súdom konať, lebo právnym posúdením veci sa jej neodníma možnosť uplatnenia procesných práv v konaní v zmysle vady uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď R 43/2003).

15. Právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je v konštantnej judikatúre najvyššieho súdu považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie, o taký prípad ale v danej veci nešlo, zároveň je ale zhodne zastavaný názor, že prípadné nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad vo veciach sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 49/2012, 7 Cdo 212/2013), preto sa dovolací súd správnosťou právneho posúdenia vecí súdmi nižších inštancií nezaoberal.

16. Dovolací súd dodáva, že odvolací súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s tým, prečo žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Na základe uvedeného preto namietaným procesným postupom nemohlo dôjsť k procesnej vade konania uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

17. V danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p., vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. neboli zistené, preto najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.